

Winkler Venceslav:

Grad na Peskovcu

»Nosil!« so rekli mehkeje.

»Počivami!« je rekel mirno Jure. »Tru den sem, kaj ne Marko?« se je obrnil k medvedu.

»Bum, bum, seveda.« je pritrdil medved.

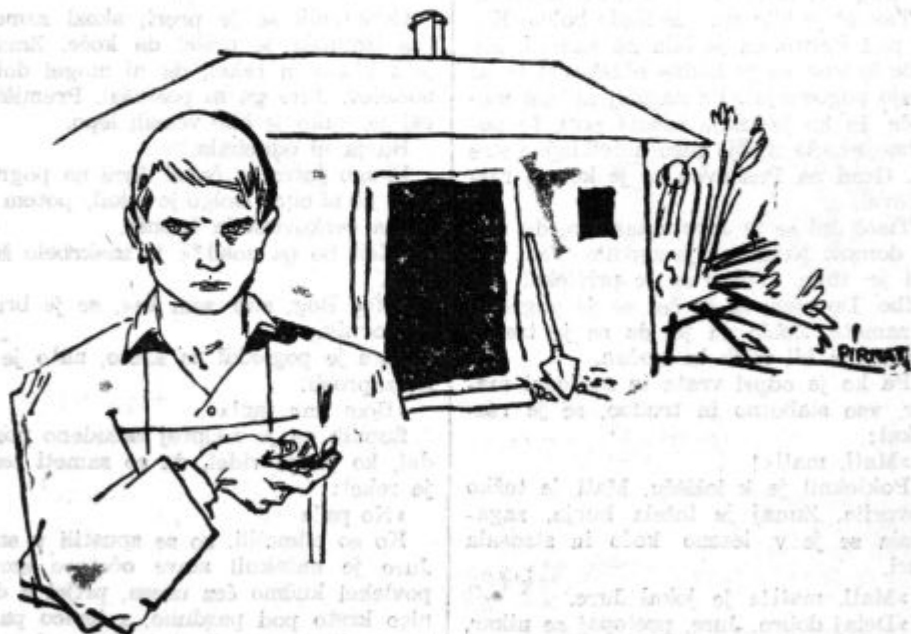
Biriči pa niso poznali šale.

»Vstani!« je zakričal še enkrat Lozej

»Tlačan si, takoj na delo,« se je opogumil Lozej.

»Jure Kukec sem«, je dejal Jure. »Tlačan pa nič več. Pridite pome, če si upate. Pojdi, Marko, greva!«

Medved se je obrnil in zabrunđal. Mirno sta šla po bregu pod Pečnik.



in udaril Jureta z bičem po obrazu.

Fant je skočil pokoncu in zastrmel v biriče. Lozej se je umaknil.

»Nihče me še ni tepel, tudi oče ne,« je bruhnil čez nekaj časa.

Biriči so se zbal. Medved Sumrada je zagodrnjal in pokazal zobe. Postavil se je pred Jureta in tlačal v biriče.

»Čakaj, Marko,« je rekel Jure. »Tu imate. nosite sami kamen!«

Sunil je kamen, da se je zavallil po bregu v dolino.

»Zbogom, mati, lovili me bodo,« se je poslovil Jure.

»Kaj si naredil, fant moj?«

»Nič! Tlačan nočem biti!« je rekel fant in odšel z medvedom v gozd.

Zvečer so ga že prišli iskat. Vse polno hlapcev in biričev je bilo. Pretaknili so kočo našli niso nič.

»V gozdu se skriva!« je kričal birič Lozej.

Ko so odhajali, so obljubili prestrašeni materi, da se še vrnejo.

Res so še prišli. Našli ga niso nikoli, čeprav se je ponoči vračal k materi. Dobro je pazil, da ni naletel na grajske. Ko so izvedeli, da se ponoči vrača, so zastražili še gozd na Pečniku.

7. Materina smrt

Prišla je zima. Pod hribi se je zbudila burja in zasula vso dolino s snegom in zameti. Mraz, mraz, mraz.

Juretova mati je zbolela. V sanjah in blodnjah je klicala sina, a ga ni bilo. Skrival se je pod Raco goro. Marko Šumrada je vedel za vse kraje, kjer bi bilo zavetje pred burjo. Pa nista bila dolgo skupaj. Medved se je spravil v brlog. Vabil je še Jureta, a fant ni ubogal.

»Ne morem«, je rekel, »zdi se mi, da bo treba iti v dolino.«

»Bog ve, zakaj!« je brundel medved. Takrat je bila mati že hudo bolna. Koča pod Pečnikom je bila na samoti. Sosedje iz vasi so jo hodile obiskovat in se z njo pogovarjat. Pa zmeraj ni bilo mogoče. In ko je burja zasula poti, še posebno ne. Še možje niso hoteli izpod strehe. Grad na Peskovcu se je komaj razločeval.

Tiste dni se je Juretu zazdelo, da mora domov. Nekaj se je zgodilo. Vsaj mislil je tako. Težko se je privlekel čez hribe. Do pasu in še čez se je pogrezal v zamete. Zeblo ga je, da se je tresel, čeprav je bil velik in močan.

Pa ko je odprl vrata in zagledal mater, vso slabotno in trudno, se je razjokal:

»Mati, mati!«

Pokleknil je k ležišču. Mati je težko govorila. Zunanaj je ihtela burja, zaganjala se je v leseno kočo in stresala duri.

»Mati, mati!« je jokal Jure.

»Delaj dobro, Jure, pretepaš se nikar, da tebe ne bodo topli. Pa sosedom pomagaj, meni so tudi, ko tebe ni bilo in sem sama ležala v koči. Ne pozabi jih!

»Saj jih ne bom, mati!« je obljubljal sin.

Potem mati ni več govorila. Zmeraj slabeje je dihala. Jure je skrnil obraz v dlani in ihtel. Ko je spet pogledal mater je videl čudno mirno lice, skoraj belo lice in sklenjene roke!

»Mati!« se je vrgel na mrliča.

Zjutraj je burja odnehala. Prišli so sosedje iz vasi in so našli mrliča in jo-

»Veš, Marko,« je rekel takrat Jure, »umakniti se morava.«

»Seveda, bum, bum,« je pritrdil medved.

Umaknila sta se proti Raci gori, da ju niso videli ne grajski ne tlačani.

kajočega fanta. Potolažili so Jureta in uredili mrliča, kakor je prav in kot je treba. Potem so šli po vasi povedat, da je Kukčevka umrla.

Juretu je bilo neizrekljivo hudo. Če bi bil vsaj Marko Šumrada doma! Pol manj bolečin bi bilo. Pa medved je truden, zdaj je zima in spi v brlogu pod Raco goro.

Proti večeru se je spet zbudila burja. Vse moči je zbrala in zasipala poti s snegom.

Cerkovnik se je preril skozi zamete, ves izmučen je prišel do kočice. Zmajal je z glavo in rekel, da ni mogel dobiti nosačev. Jure ga ni poslušal. Premišljeval je, kako je bilo včasih lepo.

Burja ni odnehala.

Drugo jutro je čakal Jure na pogrebu, a jih ni bilo. Dolgo je čakal, potem sta prišla cerkovnik in župnik.

»Kdo bo pa nosil?« je zaskrbelo župnika.

»Mož Bog, star sem že«, se je branil cerkovnik.

Jure je pogledal na krsto, nato je tiho zaprosil.

»Bom kar jaz!«

Župnik ga je najprej začudeno pogledal, ko pa je videl, da so zameti težki, je rekel:

»No pa!«

Ko so odmolili, so se spustili v sneg. Jure je nataknil stare očetove smuči, povlekel kučmo čez ušesa, prijel z desnico krsto pod pazduho, z levico palico in stopil na pot. Prvi je šel cerkovnik, potem župnik, za njim Jure. Od severne strani je mrazilo, da je rezalo do kosti. Včasih so morali prebosti visoke griče, da so spet našli pot. In vendar je bilo do vasi tako blizu. Juretu je bilo čudno pri srcu, saj je nosil mater. Vse se mu je zdelo čudovito lahko, ni čutil ne mraza ne snega, šel je kot po kopnem. Župnik in cerkovnik sta ves čas omahovala, Jure je stopal trdno. Bil je velik in močan in mater je nosil s seboj...

(Dalje prihodnjé.)

Micika je prinesla pomlad

Tam izpod Krima nekje je doma Micika. Z drugimi otroci je prišla v Ljubljano, majhna med majhnimi in prinesla naprodaj pomlad: v šopke povezane trobentice in zvončke, ki jih je natrgala kdove kje na solčnih vznožjih Krimskih bregov in v skritih prisojnih kotičkih barjanskih samot.



Vsa rdeča od mraza in trudna od dolge poti je prišla v mesto, toda očke so ji veselo žarele in pri srcu ji je bilo toplo ob misli na denar, ki ga bo dobila za cvetje in vse tisto, kar bo potem mati lahko kupila zanj: sol, sladkor, petrolej in morda bo še ostalo za štruco pekovskega kruha. Prvič je Micika prinesla cvetje naprodaj in zato je bilo toliko upanja in vere v njej, da je ob tej misli pozabila na trudnost, lakoto in mraz.

Vstopila se je med cvetlične prodajalce ob tromostju in pojoče zaklicala:

»Trobentice, zvončki, trije šopki za dinar.«

Tako je potem klicala in vabila vse dopoldne.

Polagoma je glasek ohripel, postal tišji in čudno cvileč. Drugi so jo prevpili, ji prevzemali kupce. Drugi so imeli že skoraj prazno košarico, njena je bila pa še polna. Samo dva dinarja je šele iztržila. Skrbno ju je zavila v robec in spravila v žep svoje premajhne, zakrpane kočemajke.

»Trobentice, zvončki, trije šopki za dinar.«

Malokdo je opazil malo Miciko in njen proseči žalostni pogled. Malokdo je videl njeno iztegnjeno ročico, ki je ponujala pomlad. Saj se meščanom tako zelo mudi in imajo toliko brig in skrbi in je ljubljansko nebo tako žalostno sivo, da človek pač ne more misliti na pomlad...

Micika pa je mislila na sol, sladkor in petrolej in na štruco belega pekovskega kruha. Njen drobni glasek je nenehoma žalostno pel:

»Trobentice, zvončki, trije šopki za dinar.«



Odzvonilo je poldan. Hreščeče so zapele rolete trgovin. Trgovci, prodajalci, uradniki, delavci in šolarji so hiteli mimo Micikinih iztegnjenih rok in njenih žalostnih misli.

Tudi prodajalci cvetja so se razkropili, le Tonče, Micikin sosed izpod Krima je ostal. Tudi njegova košarica je bila še skoraj polna. Ulice so se vedno bolj praznile, zato je Tonče predlagal:

»Pojdiva v gostilne, zdaj so ljudje pri kosilu, morda tamkaj prodava.«

Da, pri kosilu so zdaj ljudje. Na kosilo ni Micika prej nič pomislila. Spomnila se je na skledo koruznih žgancev, ki zdajle vsi vroči in sladki čakajo na njihovi mizi doma. Tudi za Miciko je pripravljena žlica. Toda Micike ni. Mi-

cika je daleč. Tam v Ljubljani pri tromostju stoji in ponuja meščanom pomlad.

Začutila je, da je lačna, zelo lačna; postalo ji je tako hudo, da so ji solze kar same prišle v oči.

»No, greš?« je silil Tonče.

»Strašno sem lačna,« je zajecjlala Micika in povesila pogled.

»Kaj nisi nič kruha s seboj vzela?« Odkimala je.



»Zakaj mi pa nisi prej rekla, da bi ti jaz dal. Zdaj sem pa že vsega pojedel. Pa si kupi, saj imaš dva dinarja.«

»Ne, tisto pa ne,« — se je vsa prestrašila in krčevito stisnila v pest v robc zavezana dinarja. »Ta denar pone-sem materi.«

»Pa nič, bodi pa lačna,« se je malomarno namrdnil Tonče in še enkrat vprašal s košaro na roki:

»No, greš z menoj v gostilne?«

Seveda gre, kaj naj pa napravi drugega. Kaj bi sama samcata tu pri tromostju počela. Vzela je košaro na roko in počasi odkrevsala za Tončem. Pri prvih korakih je spoznala, kako zelo je trudna. Težke noge je komaj vlekla za seboj. Znova so ji solze zalile oči, toda premagala se je. Ne sme tožiti, sicer jo Tonče pusti samo. Trudna in lačna je krevsala za svojim vodnikom in njeni veliki, težki čevlji so žalostno peli po asfaltu.

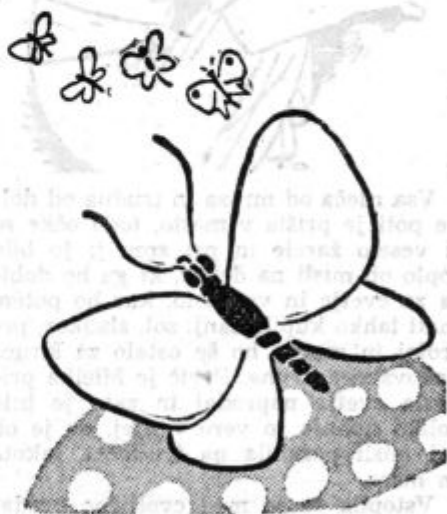
Včasih je Tonče postal pred kako izložbo in iztegnil roko: »Glej!« Micika je videla blesteče mehke svile, ki so pdale in se mavrično izpreminjale kot

ob solnčnem vzhodu šumeči slapovi v krimskih globelih. Ali pa je videla čevljičke, majhne in lepe s srebrnimi in zlatimi sponkami, ki pač niso mogli biti narejeni za ljudi, ampak za pravljijna bitja, morda za tiste lepe bele žene, ki so se imenovala sojenice, in ki so v davnih dneh prinašale srečo siromašnim ljudem. Potem je videla Micika tudi čudovito lepe rumene, goste s sladkorjem potresene kolače, prekrasne čokoladne izdelke, bonbone v kristalnih kozarcih in piškote.

Šla sta dalje. Vstopala sta v gostilne in ponujala ob belo pregrnjenih mizah sedečim gostom cvetja. V gostilnah je dišalo po pečenem mesu in vroči juhi. Micika in Tonče sta s polnimi pljuči vdihavala ta dražee sladki vonj po jedeh.

Prodala sta malo, ker so ju največkrat odpravili kar na pragu:

»Marš ven, pri nas ne bosta nadlegovala gostov.«



Kdaj pa kdaj je ta ali oni vendarle odrinil dinar, a tudi zdaj je Miciko, ki je bila boječa in nerodna, največkrat prehitel Tonče. Ko sta obšla vse gostilne, sta preštela svoj zaklad. Micika je imela pet dinarjev, Tonče petnajst. Komaj je požirala solze. Očitajoče je gledala Tonča, toda rekla ni nič. Bala se je, da bo potem morala sama domov. Zato je molčala. Tonče je uganil njeno misel. Vest ga je pekla. Da, marsikakšnega kupca je prevzel Miciki. Izbral je od drobiža dinar in vstopil v pekarijo. Vrnil se je z belim hlebcom,

ki ga je s pipcem prerezal na dvoje in polovico dal Miciki.

Sedla sta na stopnice pred cerkvijo, košarici s cvetjem sta položila kraj sebe in počasi žvečila kruh. Iz sivih megla je včasih pokukalo solnce. Visoke hiše so metale dolge, pošastne sence na ulice, ki so bile spet polne ljudi. Rolete trgovin so pele. Opoldanski odmor je bil minil.

Ko sta pojedla kruh, je Tonče vstal in si pomaknil kučmo na oči ter rekel: »Jaz pojdem pa zdaj domov. Kaj pa ti?«

»S teboj grem, kaj pa drugega.« Šla sta.

Na tromostju je Tonče obstal, dvignil košarico in stresel cvetje v vodo. Mehanično mu je sledila Micika. Toda ko je poslednji šopek zvončkov padal v umazano Ljubljaničino strugo, ji je postalo žal. Naslonila se je na kamenito ograjo in gledala, kako odnaša Ljubljaničica njene trobentice in zvončke, ki jih je pogoltnila Ljubljaničica — ni jih več. Doma pa ni petroleja, ne soli, ne sladkorja.

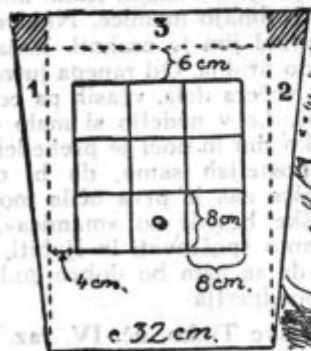
S praznima košaricama in praznimi srci sta trudna in žalostna krevsala proti Krimu.

Ina Slovkanova.

Nova družabna igra

Prepričan sem, da poznate vsi zelo dobro igro s frnikulami, ki jih v poletnem in počitniškem času prav pridno potakate po fleh. To zabavo pa si lahko privoščite tudi doma, kadar so mra-

tova. Končno poiščite 13 kroglic, 6 belih, 6 rdečih in 1 modro. Ta poslednja služi za tarčo in jo morate postaviti v sredino najbližnjega srednjega kvadrata. Desko položite na mizo. Igralca sto-



žni in deževni dnevi. Igrate se lahko na mizi, ali pa na tleh v sobi.

Najprej si napravite desko v takšni obliki in velikosti, kakršna je prikazana na sliki. Za to lahko uporabite kos trde lepenke, ki jo prevlecite z navadnim ovojnim papirjem. Tam, kjer so črtke, narahlo zarezite lepenko do polovice njene debeline. Oba, s črnimi potezami zaznamovana kota, popolnoma izrežite. Ko ste to opravili, upognite robove 1, 2, 3 in jih v ogljih zalepite s koščkom papirja. Sedaj pa narišite na desko, odnosno na lepenko še mrežo z devetimi kvadrati, in naprava je go-

pita na njen drugi konec. Vsak ima 6 kroglic: eden 6 belih, drugi pa 6 rdečih.

Najenostavnejša oblika igranja je ta, da poizkušamo spraviti čim več kroglic na desko, to pa: ali v tarčo samo, ali pa vsaj v tisti kvadrat, v katerem se nahaja tisti hip modra kroglica. Vsak izmed teh pogodkov šteje 10 točk. Vsaka kroglica, ki se ustavi v kvadratu poleg »modrice«, dobi 5 točk. Toda samo 1 točko dobe »rdeče« in »bele« takrat, kadar se ustavijo pred, ali pa za kvadratom, v katerem leži modra kroglica. Če je »modrica« tako pogodena,

da se odkotlja v drugo polje, potem postane to novi tarčni kvadrat. Kadar pa bi slučajno odskočila »modrica« iz vseh kvadratov, potem jo je treba ponovno postaviti v sprednji srednji kvadrat.

Igro poživi prizadevanje, da zbijemo solgralčevo kroglico iz »tarčnega polja«. Pri tem moramo paziti, da ostane naša krogla v tem polju. Tudi to lahko dosežemo, da izboljšamo položaj lastne kroglice, ki smo jo že preje zagнали. Ali to so že takšne spretnosti, ki

se jim človek šele z vztrajno vajo priuči.

Igro lahko razdelimo v tri dele. V prvem vržemo vse kroglice. V drugem vzamemo nazaj one kroglice, ki leže najmanj ugodno. Isto storimo v tretjem delu, nakar je igra končana.

Tudi štirje igralci morejo sodelovati. Vsak ima v tem slučaju tri kroglice. Tako postane igra mnogo bolj privlačna.

JUTROVČKI PIŠEJO

MOJI MATERI

»O mati! — Kako je sladko to ime, koliko nam spominov blagih obudi! A moja mati težkih šest let v grobu spi in meni ob spominu nanjo krvavi srcé.

Ko vila iz sanj mi prepevala je ko angel z neba se zdela mi je in dala bi zame prav vse, čisto vse, še svoje gorko ljubeče srce.

Šest dolgih, težkih let preteklo je odkar so mater mojo pokopali, ko zemlji črni njeno truplo so predali, a meni ob spominu nanjo zmerom krvavi srcé.

Primc Franjo dijak III. b. r. gimn. v Celju.

Moja mati. Moja mati nima zlatih biserov. Ona ni kraljica. Ona je preprosta kmečka mamica. Ona mene zelo ljubi. Jaz tudi njo. V nesreči se k njej zatečem. V joku me vedno umiri. Zato vedno kličem: »Zlata moja mamica, mamica ti si zlato, brez tebe mi ni živeti!«

Lajmiš Florijan I. a III. drž. realne gimnazije v Ljubljani.

MOJA MATI!

Ko ob določeni uri zjutraj moram pa nam že zajtrk skuha naša dobra [vstati!]
[mati]

ona za nas mnogo pretrpi, ko pa hlače raztrgamo se še huje jezi. Tudi če prepozno pridemo iz šole nam včasih tudi palica zagode.

Branko Golob, učenec I. viš. nar. šole v Sv. Trojici v Slov. g.

Dragi stric Matic! Mnogokrat sem Ti že hotel pisati ali venomer sem odložil. Sedaj sem se le odločil. Zakaj čul sem, da si razpisal nov natečaj. Bal sem se zato, ker sem vedel, da Ti nimaš slabih pisemc. Vedel sem, da pisemca romajo v Tvoj požrešni koš. Opisati Ti hočem življenje moje mamice.

Največji in najdragocenejši zaklad za nas otroke je mamica. Hvala Bogu tudi jaz jo še imam. Kako ubogi so tisti, ki nimajo mamice. Najdragocenejši zaklad jim je usahnil. Moja mamica je zelo pridna. Od ranega jutra do poznega večera dela, včasih pa celo pozno v noč. Le v nedeljo si malo odpočije. Koliko dni in noči je prebedela pri naših posteljah samo, da bi ozdraveli. Mamica nas je prva učila moliti. Prve otroške besede so »mamica«. Mater moramo spoštovati in ljubiti, če hočemo, da se nam bo dobro godilo. Lepo Te pozdravlja

Melavc Tinko, uč. IV. raz. nar. šole v Mozirju.

Dragi stric Matic! Hvaležnost in ljubezen do matere me žene, da ji napišem par vrstic v spomin.

Nisem pesnica ali pisateljica, zato ne znam izraziti vseh tistih občutkov, ki me vso prevzamejo, kadar vidim mater. Pogled na njo me navda z zadovoljstvom, mi vlije veselje do dela, do vsega lepega, mi kakor balzam hladi pekoče rane.

Mati me ljubi. Zdi se mi pa često, da nisem vredna njene pristrčne ljubezni.

O, mati, ti si mučenica! Ti preneseš vse, preneseš tudi najhujše žalitve svo-

jega otroka. Kolikokrat sem te že razžalila, vse si mi odpustila. Obljubim Ti pa, nikoli več. Hočem biti zvesta Tvojim naukom.

Anica Mandelc, učenka drž. mešč. šole v Žalcu.

Moja mati. Vsak otrok mora imeti nekako ljubezen do svoje mamice. Mati je najdražji zaklad otroku. Kako pusto bi preživeljal svoja mladostna leta, brez mamičine ljubezni. Nešteto solz je pretočila mamica v moji boleznih. Mamičino ljubezen moramo spolnjevati zdaj, ko jo še imamo. Kajti prehitro nam bo vzela kruta smrt najdražje, našo ljubo mamico. Z največjim bogastvom, bi ne mogel povrniti mamičini ljubezni. Najdražje bi izgubil, ako bi mi vzeli mojo ljubo mamico.

Milan Visečnik, uč. 4 razreda v Črešnjevcu pri Slov. Bistrici.

Moja mati. Ni je žene na svetu, ki bi mi bila bolj pri srcu, kakor mati.

Rad jo imam zato, ker mi v stiski pomaga in vedno tolaži. Hudo bi mi bilo ako bi jo izgubil in bi morala leč v črno zemljo. Zato za vse na svetu matere ne dam.

Zitnik Rajko I. B. III. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Moja mati!

Kaj na svetu jaz bi sama
če bi umrla zlata mama,
kdo bi kahal, šival, pral
kdo bi mi kruha in kave dal?
Dali bi mi drugi ljudje
a kdo na svetu ima srce
plemenito in goreče
kot je mamino ljubeče.
Mama moja zato živi
ona samo to želi,
da bi njeni mali
srečni vsi postali.
Kaj za vse Tvoje trpljenje
kaj naj dam Ti za življenje?
Imam nekaj ljuba mama
to kar dala si mi sama.
To ljubezen čista je
to nedolžno je srce.
Sprejmi mamica pač to
kar Ti hčerka dam lahko.

Silva Bauš, I. drž. del. šola v Ljubljani — Trnovo.

Materinski dan. Nedeljsko jutro se je lepo nasmejalo kakor materin obraz in že so zakrile koprene oblakov sinjino, kot zastre često materino srce — naša žalost.

Spominjamo se svojih mamic, ki so nam žrtvovale vse, darovale življenje, nas vzgojile in nam žrtvujejo najdražje: svojo ljubezen.

Kaj je materinska ljubezen, nam je težko pojasniti, ker nimamo besed za ta čustva. Le občutiti jo more vsak, sprejeti in ohraniti.

Ko smo bili majhni, je čulo materino oko ob naši postelji in trepetalo je nje-no srce za nas — neboljence. A človek je po naravi slab. Ko smo si opomogli, kam nas je vodil prvi korak? Proč od hiše, dasi je bila prva beseda, ki smo jo izjecljali: mama.

Zatekamo se in zatekali se bomo vedno drugam; a ko nam postane v življenju zoprno, hudo in neznosno, se vračamo zopet k mamici. Samo tedaj želimo biti v materinem objemu, ko nas svet zapusti grenko razočarane.

V lepem mesecu maju, prazniku nebeške Matere, se spominjamo naših mamic, najskromnejših bitij med najskromnejšimi.

Torej ljubimo, spoštujemo in zagovarjamo povsod in pred vsakim svojo rodno mater ter mater domovino, ki sta nam edini dobrotnici in zaščitnici na svetu in dobro se nam bo godilo.

Pomnimo: ljubezen rodi ljubezen!

Gale Ivanka, učenka V. r. šole v Grosupljem.

Moja mati.

Moja mati je pridna in delavna,
zato vsak rad jo ima.
Zato vzljubil sem jo jaz do dna srca.

Ko že jaz sladko spim,
še ona vedno bdi,
in zjutraj spet se prva prebudi.

In srečen sem,
ko se zjutraj spet prebudim
ko svojo mamico vidim.

A konec bo te moje sreče,
ko ona mi umrla bo
ko bo zatisnila oči za večno.

Modrej Franjo uč. 5. r. osn. šole Žerjav Crna pri Prevaljah.

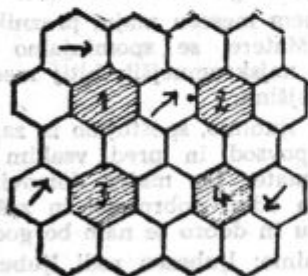
Za spretnne roke



Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam. Pošljem Ti kužka iz številke in upam, da Ti je všeč. Prav lepo Te pozdravlja

Vera Reš, uč. II. razr. Devica
Marija v Polju.

Satovna križanka št. 2



Opis: 1. glavno mesto neke banovine, 2. ime za govorni razpol, 3. priprava za vezanje, 4. samostalnik iz glagola vabiti.

Posetnica

Ivan Lesič

Rt

Katero odgovorno službo opravlja mož?

Listnica uredništva

Sl. F. dijak v M.: Tvoja pesmica še ni zrela za tisk, pač pa kaže priložena risba mnogo talenta. Ali nam ne bi hotel poslati kakšne risbe v številkah?

Janko Polák:

Doma

Zazvonil je večerni zvon,
glas poln zveni iz temnih lin...
Ob glasu tem prebudil se
mi v duši je grenak spomin —

O Krišča vas, dom materin,
Marjete svete cerkvice,
kakó ob tebi srečna vsa
mi včasih duša je bilá!

In moral v svet sem iz vasi...
A danes izgubljeni sin
se vracam v tiho vas nazaj!
in z mano le grenak spomin —

Mogočni Bog, le enkrat še
za hip povrni mi mladost;
za hip mi občutiti daj,
da šla iz duše je bridkost! —

Rešitev magičnega lika

pisk, Inko, skat-1-eta, etan, Kana:
kotiček.

Rešitev Satovne križanke 1.

1. čebela
2. pomlad
3. medica.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 20 zlogov: bij
— bis — da — du — er — i — ki —
ko — ku — lje — mah — no — po —
ra — raz — reš — sa — u — va — vid
10 besed pomena: 1. rudnik železa v
drinski banovini; 2. kmetško orodje; 3.
širjenje; 4. redka zemlja; 5. ravan; 6.
vrsta antilope; 7. afriški ptič; 8. za-
bavišče; 9. oseba iz sv. pisma; 10. ča-
sovna enota, da bodo dale začetne in
končne črke od zgoraj navzdol citat iz
Zupančičev